

Lipče.

Bil je deček, zvali so ga Lipče. Vsi otroci so odšli v šolo, in tudi Lipče je vzel čepico ter hotel za njimi. Ali mati so mu rekli: „Kam pa ti, Lipče?“ — „V šolo.“ — „Ti si premajhen, nikakor ne smeš!“ — In mati so ga pridržali doma. Oče so odkorakali že zjutraj v gozd, mati pa so šli na popoldansko delo. Samo Lipče je ostal v sobi, in babica za pečjo. Pa je postalo dolgčas Lipčetu. Ko so zaspali babica, je pričel iskati svojo čepico. Ker je pa ni našel, je nataknil očetovo kučmo in odšel v šolo.

Šola je bila za vasjo pri cerkvi. Ko je šel Lipče mimo bližnjih hiš, so ga pustili psi pri miru, ker so ga poznali. A ko se je približal oddaljenim hišam, tedaj je priskočil murček in je zalajal. A za murčkom še večji pes volček. Lipče je pričel bežati, a psa sta jo udrla za njim. Lipče je zakričal, izpodtaknil se in padel. Tedaj je prišel kmetič, odgnal psa in dejal: „Fant, kam bežiš sam?“ Lipče ni odgovoril. Pobral se je, vstal, in pričel bežati na vso moč.

Pribežal je do šole. Nikogar ni bilo na cesti, samo glasovi otrok so se slišali iz šole. Lipčeta je prevzel strah: kaj bo, če ga učitelj spodé? In pomislil je, kaj mu je storiti. Nazaj iti — zopet ga bodo zalezovali psi, a v šolo — boji se učitelja.

Pride mimo šole žena, škač na glavi, in reče: „Vsi se učé, kaj pa ti stojiš tukaj?“

Lipče odide v šolo. Na pragu je snel kučmo in odprl vrata. Soba je bila polna otrok. Vsi so brali, in učitelj je hodil med njimi.

„Kaj pa ti?“ — se razjezi učitelj nad Lipčetom. On pa menca čepico in ne zine nobene. — „Pa kdo si ti?“ — Lipče kot zid. — „Ali si nem?“ — Lipče tih, kakor bi ne znal govoriti. — „Pojdi domov, če nočeš govoriti!“ — Lipče bi rad kaj odgovoril, ali beseda mu vsaka strahú obtiči v grlu. Gleda učitelja in zaplaka. Tedaj se zasmili učitelju. Pogladí ga po glavi in vpraša učence, kdo je ta deček.

„To je Lipče, Konstantinov brat. Tolikrat je že prosil, da sme v šolo, pa ga mati ne puste. Skrivaj je prišel danes v šolo.“

„No, le vsedi se v klop poleg brata, a jaz bom poprosil tvojo mater, da te pusté v šolo“, ga pomiri učitelj.

Pa prične kazati Lipčetu črke, a Lipče jih je že poznal in je že umel nekoliko čitati.

„Torej, zloži svoje ime!“

Lipče začne: li-i-li, pe-e-pe, če-ek-ček.

Vsi so se smejali.

„Dečko, kdo pa je tebe učil čitati?“

Lipče se je osmelil in je dejal: „Konstantin! Jaz sem že tiček, naenkrat sem vse razumel!“ — Učitelj se zasmije in vpraša: — „Kaj, molitvic kaj znaš?“ — Lipče odgovori: „Znam!“ Pa prične moliti češčena-marijo; pa vsega ni znal prav. Učitelj ga ustavi in mu dé: „Hvalil si se prezgodaj, pa se boš že naučil.“

Od tedaj je hodil Lipče vedno z otroci v šolo.

L. N. Tolstoj.

Ob pečki.

U-ú! Mraz pripihal
Je do kočice,
Grej mi, ljuba pečka,
Mrzle ročice!

Hà, dokler imamo
Še kuriva kaj.
Mraz krog koče naše
Naj le piha, naj.

Ko pa drva zadnja
Založimo v peč,
Oj, tedaj pa, zima,
Brž za goro leč!

Aleksej Ivanov.

